

στίας του Λαού προς το Στέμμα—τον σπόρον από τον όποιον ή Σανίδα ανεβλάστησε.

Ο κ. Δηλιγιάννης εύρηκε κάτω έτοιμο το έδαφος. Αύτος λίγο έκοπίασε. Κι' αύτες για ένα μόνον ήμπορεί να καυχάται, το όποιον εινε δημιουργημά του και κτήμα του, δι' έκαμε τον άγρον και άφελή λαόν να πιστεύη, πώς υπονομεύεται το Σύνταγμα, πώς ο Βασιλεύς έ βάλθηκε τώνει και καλά να ατρέψη το Πολίτευμα και να μάς διοικήτη Μοναρχικώς.

Η Μοναρχία έχρειάζετο στον κ. Δηλιγιάννη για να δικαιολογήτη τους θεσμούς του—το πολιτικόν του δηλ. πρόγραμμα. Και οι θεσμοί πάλιν το έχρειάζοντο για να το φιλοτεχνήσουν την Σανίδα—την μονην δηλ. και την κραταιάν αυτή Δύναμιν ή όποια τον βαστάει στην Αρχήν.

Ειργάσθη λοιπόν κανονικώτατα ο άνθρωπος! Διά της Μοναρχίας στους Θεσμούς, και διά των Θεσμών στην Σανίδα. Μένει τώρα να δούμε και σε ποιό λιμάνι ασφαλές θα μάς έδηγήση ή Σανίδα του.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ

Συνέχεια της Κυβερνητικής Δημοκοπίας.— Πότε, πώς και γιατί δημοκοπούν οι Άρχηγοί των Πολιτικών κομμάτων.— Το Στέμμα ένθαρρύνει την Δημοκοπίαν των Συμβούλων Του.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΗΚΕ

«... Πολύ άκόμα δε ή διψήσ φλογισμένη καρδιά! Υπόσχεση εινε στον άγέρα άπ' άγνωστα στόματα μου σαλπίζεται— ή μεγάλη αύρα έρχεται.

Νίτσε

— Πάει, τελείωσε! τελείωσε ή παλαιά δουλειά! τώρ' άρχίζουμε τη νέα... Υπογράφαμε πειά με τους παλαιούς το συμβόλαιον που μου ζήτησαν... έδωκα την υπογραφή μου... πέταξα τόνομά μου και δεν έχω τίποτε πειά μαζί τους! Δεν έχω πειά όνομα! τί μου χρειάστηκε έως τώρα; τί περισσότερο παρά για να με καλούν υπό παλιν, στο ψευτοπαίχνιδο

ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ

Δέν τραγουδω τη δόξα σου. Στην προινή γαλήνη 'Ο κρουσταλλένιος φλοίσβος σου την κελαϊδεί τερπνά, και πάλι όταν βυθίζεται ο ήλιος κι' όταν χένη Τους μενεζέδες σε γαλαούς και γραμμωτά βουνά,

Στις Σαλαμίνας το νησί τρυφω πλημμυρίζει 'Απάνω από το γαλανό και λιόφυνο νερό, μια λάμψη, μόλις ρόδινη, τη μέρα να θυμίζη Ποῦ σ' είχε βάρη άλικο το αίμα το ιερό.

Τα καρβάκια τραγουδω που πάνε για τα ξένα, Κι' ως δείχνουνε στο βάθος σου φαντάσματα παιδιών, Σά στοιχειωμένα γαίνονται, κι' όσα είδα εγώ σθεμμένα Λέω πώς τα σέρνουν στη σιωπή των έρημων λιμανιών

Τις βάρκες με το δίχτυα τους και με τα πεταχάρια, Και κάτω από τη τέντα τους τη φτώχεια του ψαρι, Κι' άκόμα με στα δίχτυα τους φανταχτερά τα ψάρια Να σπαρταρούνε κομικά μαζί και θλιβερά.

Με παίρνει του Σιρόκου σου έμένα ή άγρια Λάμια, 'Όταν ανοίγη έτοι βαθιά το κύμα και κυλά Για μια στιγμή το λίγο φως στα σκοτεινά θαλάμια, Και πάμ τη νύχτα του βουθού στο σύννεφα ψηλά.

Και τότεκόσω τ' ο κύματος τρελλούς τραγουδιστάδες Να παίρνουν την άοριστη και μυστική πνοή Ποῦ κ' έδουνε στους κύκλους των θαμνών, οι άρχιάδες Και μίαν άτελείωτην άπ' αυτή να φτείνουνε βοή...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

τους; δεν έχω πειά όνομα... δε θα το ξανακούσω... δε θα ξανατρομάξω στο άκουμά του... τώρα και μπρός θα μιλω και θ' άκούω τον έαυτό μου... κι' ο έαυτός μου εινε ε α υ τ ό ς μ ο υ παντού και πάν- τε... θυμάμαι το δηληπτήριο π' ο μ' είχε δώσει να πιούμε κάποιος; Δε το ξεχνω μά και δε το χαμπαρίζω! Το πίνω και σά θέλω το βγάξω σε λίγο ψεϊτικοί! 'Οι σημερινοί ποτέ δε θάστεργαν, δε θ' υπεφάσιζαν να θυσιασθούν για το χατήρι του μέλλοντος... 'Ω το δηλητηριαστή! αδε θ' άποφάνιζαν να θυσιασθούν! γιατί να θυσιασθ' ύν; 'Η έλευθερία μου λοιπόν πρέπει να χωσάτη εύγνωμοσύνη στη θυσία μου; 'Οχι! 'Ελευθερία δεμένη με της ανθρώπινες έφευρέσεις δεν ειν' έλευθερία. Ειν' άκόμη σκλαδιά... εινε σάν να μη πιστεύης πώς έκαμες ένα τέτοιο δρόμο και στέκεσαι και βλέπεις πίσω σου σά να θέλης να ξαναγυρίσης... γιατί δεν είσω άξιος να π' ες πειό μπροστά! Μά εγώ είμαι πειά έλευτεροσι και δε στρέφω τα μάτια μου... τραβώ μπρός! 'Α, τί κλωτσιά ήταν αυτή που έδωκα στο σπάγγο που μου- χαν μπερδέψει τα πόδια... ποιός, αλήθεια, μούχε δέσει τα χέρια και πρό πάντων τα μάτια και μου- λεγε πώς ο σπάγγος ειν' άλυσοίδια; Κανένας από τους άνιπρηχτους άφεντάδες, βέβαια, που κατασκεύασαν για φουρισμένην εποχή και για όρι- σμένες ανάγκες οι πρώτοι άνθρωποι... 'Αλλοίμονο! και μεις που μαστε οι τ ε λ ε υ τ α ί ο ι τ ο ὕ ε τ- δ ο υ ς μ α ς, εξακολουθοῦσαμε να γυρίζωμε στη

«διαγεγραμμένη περιοχή» με δεμένα μάτια! 'Εννοιω- σες εσύ καρμιά θυσία, εσύ που έλευθερώθηκες πειό μπροστά, θυσία που νά σε παρακολουθή;

— 'Εννοιωσες στής πρώτες στιγμές μετά τη κλωτσιά μου, της κλαϊάδικης παρακλήσεως ενός σάπιου μυαποθαμένου... που τον άπ' τελείωσα με μια γρή ή γροθιά στο στήθος και τον έκαταχώνισα εις έναν έπινομο...

— Τιπτε άπ' αυτά δεν έννοιωσα... ο σπάγγος έδωσε κι' ούτε ξαναόμην στο δρομο μου.

— Αυτό έμνεύεται... έλευθερώθηκες έπειτ' από άλλους... από άλλους άλλους.

— Δεν ήξερα πώς είχαν κι' άλλι έλευθερωθεί... μου τ' άκουσαν...

— Αυτό σ' έδωσε... 'Επει το πήγες κατάδικό σου το έργο... το πήγες σά νάπρησε να τ' άρχίσης σου πρώτος... σά να μη μπορούσε να γίνη άλλος... 'Ω! μακάρι όσοι έλευθερωθούν στο έργο να τ' άπαιθωναν έτσι! Για π' ες μου... πώς έγινε;

— 'Ητανε νύχτα... έννοιωθα μέσ' άπ' το μαν- τήλι πώς τα μάτια μου άνοθαν... ήθελαν να ίδούν... τα άισθανόμην σάν έμνεύοντο άλλα να χλι- μιντούν άνίσουχα... μα το μαντήλι ήταν δόσκιλο να πέση... άγωνίζομην και ένας ίδρωτας καφετός μούκαψε τους προτόφους... σ' αυτή την έντασι των δυνάμεων... άκούσα' ειλζοημένη στιγμή! 'Ακουσα στη διπλανή κάμερα που έλεγαν: 'Τι έχουμε μεις ν' ανακατετοίμε; τί μας μέλλει; άς εινε καλά...» κ' είπαν τόνομα που μάς είχαν δώσει... ταραχτικά! νόμισα για μια στιγμή πώς τάλαγα ήώ αυτά τα λό- για... 'Ισως να τα είχα π' ή κάποτε. 'Α! έτσι λοιπόν! 'Ας ήμαι καλά έγω, ο—κι' είπα τότε τόνομά μου— άψ' ή είν' έτσι, άς εινε... Σας πετώ τόνομά μου... κι' έγω φεύγω... 'Εφ' όσον, δε μιλούσα. Ειλζοημένη νύχτα! Σάν πέταξα στη διπλανή κάμερα τόνομά μου, δίνω μια τελευταία κλωτσιά, σπάζει ο σπάγγος, λυώνται τα πόδια μου, τα χέρια μου... σίχνω το μαντήλι και τρέχω σάλασμενος στο δρομο... ανάσαινα... ανάσαινα για πολλά ώρα... έδλεπα πώς είχουν για καλά έλευτερος... πηδω και σάν άδωος κατάδικος που έφυγε από τη φυλακή του... τρέχω κατά το βοήχο' τον άνέδικα σάν άγριοκάσικο... 'Εκει θέλησα να σταθω... μη δε μπορούσα... τα πό- δια μου δε μίκουγαν... και τρέχω... τρέχω ψηλό- τερα ως που χ' άραξα... 'Ω! μονάχος κι' έλευτερος στην ειλζοημένη μου χαρηνή είδα—'Ω! της χαρές μου και τους πόθους μου!—είδα για πρώτη φορά πέρα τη θάλασσα θαμπή και θαμπά τ' άκροβούνια... σε λίγο χροσώθηκαν από τον ήλιο... ή θαμπάδα χά- θηκε όπως τόνομά μου, και γεμάτος άπ' άισθησι άκουα όλα τα σιγοψιθυρίσματα του μακροῦ δάσους... κι' σφαιρινόμουν όλα τα ευωδιάσματα της πολύχρω- μης φύσεως...

Και σάν Πρόσπερος έγω, δλος μάγια και πνευ- ματικήν ένέργεια του είπα: Γύρε τώρα στα μαλακά χορταράκια σου, που εινε ώραφα στο δρομο σερών ίσκιου σου, νάποκοιμηθής, άδελφέ μου, για να ίδής τη συνέχεια αυτού του όνειρου... αγαπημένε άδελφέ μου, γύρε νάποκοιμηθής.

Κι' άποκοιμηήκε ο έλευθερωμένος άδελφός μου. 'Ο 'Αριελ μαζί με τους άλλους άερίους συντρόφους του, σιγοψάλλοντας έστησαν ένα χορδ' από τους καλύτερους που ξέρουν και ή 'Ιριδα για χάρι της 'Αρμονίας ξεδιπλώθη από πάνω μας με όλα της τα ώραφα χρώματα...

Ο ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΛΕΤ

«Για ένα στεφανάκι; Το τραγουδι του Παμφίλου»

Πρόσωπα του δράματος

- 'Η Τρελλή
Βεατρίκη
Βιργίνιος
'Ο Γιατιός
Θεοδότη
Σιμωνέττα
Παμφίλος

(Μία εύρύχωρη στοά, με μίαν άρχαία τοσκανική έπαυλι όνομασμένη, 'Αρμιράντα, ανοιχμένη μεσξύ πετρίνων στύ-

λων, ρωτεινή και ήσυχη καθώς μία πέτραγα μοναστηριού. 'Επάνω στους κάθε μίαν από τις δύο πλάγιες πλευρές, εδρίσκαται μία θύρα με το έπιστύλιο σκαλισμένο μεσξύ δύο αγαλμάτων, άνυψωμένων επάνω σε υποθασάγματα. 'Από μέσα από τα έλεύθερα τόξα των στύλων, που ή χε- λιδοσφωλητά μόνον στολίζε, φαντάζει ένας κήπος περι- τριγυρισμένος με φράκτες κυπαρίστων και λόφον από όπου προβάλλουν, σε όμοια διαστήματα, πυκνόφυτα άμάραντα κομμένα σε σχέδιο στρογγυλών νεκρικων καλπών. 'Στο μέσον εινε ένα πέτρινο πηγάδι, κι' επάνω εις τα χείλη του στροφογυρίζε ένα σιδερένιο κλήμα, με τα τσαμπιά του σκουριασμένα και συμπλεγμένα σε τρόπον ώστε να συγκρατούν τις ύδριες. Δεξιά και άριστερά, πλαγιασμένες επάνω 'στους όλόγυρα τείχους, προβάλλουν ή στέγες ο- που εύήμεροιν προφυλαγμένα τα ξυνόδενδρα 'στα μεγάλα και κοκκινωπά άγγεια άραδιασμένα επάνω 'στα σκαμνιά με διαφορετική τάξη. 'Ανάμεσα από μία κηχλιωτή θύρα, 'στο βάθος, φαίνεται το άγριο δάσος όπου παίζει ο πρω- νός ήλιος' όραμα άπεριορίστων δυνάμεων και χαρών. 'Στη στοά, γύρω από τας πλίνθους των στύλων, εινε μα- ζωμένα άπειρα άγγεια άνθεμίδων, άπειρος γλυκών στη λεπτόσητά τους την παιδική, άπέναντι 'στους στε- ρούς και μακροβίους φράκτας. Και όλες ή χάρες της νέας άνοιξως σκορπίζονται 'στην αύστηρή και μελαγχολικήν ύψιν που γεννοῦν ή συμμετρικές μορφές της άμαράντου και κρυφής προσηνάδας' ώστε ο κήπος γεννη την άνθρω-

πλην εικόνα ενός συλλογισμένου άνθρώπου κάτω από ένα όλόδροσο στεφάνι).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

('Ο κηπουρός Παμφίλος, κάτω από τη στοά καταγι- νεται να κλαδέυση ένα χαμόδενδρο πορτοκαλλιές, νεοθαλ- μένο από το θερμοκήπιον και έτοιμο νάβήση μέσα σ' ένα άγγειον άκουμπισμένου επάνω σ' ένα έπιστύλιο άναποδο- γυρισμένο. 'Η νέα φύλαξ Σιμωνέττα, εινε κοντά του και παρακολουθεί με πλάνη μάτια, σιγείον έκίκαμθα το έργον των έμπειρων χειρών).

ΠΑΜΦΙΛΟΣ τραγουδών:

- Για ένα στεφανάκι
Που είδα μία φορά,
'Στο κάθε λουλουδάκι
Στενάζει μια καρδιά.
Μέτα 'το περιβάλλι
'Η νόμφη μου θάλλη
Μονάχη να μ' εύρη,
Μ' άγάπης μέθη όλη
Μέτα 'στο περιβάλλι...

Λύριω θα ξανοίξουν όλα τα λουλούδια... 'Εκατομύρια λουλούδια... Δεν είδα ποτέ μία πλειό ώραφα άνθησι. Τα μελιστια θάχουν να βυζίζουν φέτος 'στην 'Αρμιράντα! Κάτω από τις στέγες άκούγατε ένα βούστμα που ζαλίζει.